

просякъ, на име *Иръ*, кой то свободно влѣзвалъ при женихъ тѣ. Ирѣ са разсърдилъ, че другій просякъ занелъ негово то мѣсто, блѣснѣлъ Одиссея и му показалъ юмрука си. „Нека са поборѣтъ просяцы тѣ, завикали женихъ тѣ: — то ще бѣде смѣшно!“ — „Награда на побѣдителя — козій тѣрбухъ!“ извикахъ нѣкои отъ тѣхъ. Одиссей былъ тосѣ часѣ готовъ; но когато си той обнажилъ бѣки тѣ плещи и раѣцѣ, женихъ тѣ са почудили като видѣли негово то юнашко тѣлосложеніе. Бой тѣ са свършилъ скоро. Одиссей ударилъ Ира по врата подъ уха то тѣй, що то кости тѣ на Ира испращали и кръвь рукнѣла изъ уста та му; и като го извлѣкълъ на двора оставилъ го при стѣна та.

Настанѣ вечеръ, запалихъ огнѣве тѣ и освѣтихъ зала та за мѣжбе тѣ. Женихъ тѣ са върнѣли отъ игралища та и буйный тѣ пирѣ са наченѣ отъ изново. Одиссей пакъ са евилъ и съ смиреніе зель да проси милостыня отъ гости тѣ. И претѣриѣ пакъ не едно псуванье отъ Антиноя, кому то най много са виждалъ противенъ просякъ тѣ. Наконецъ пирующитѣ са разидохъ да спѣтъ по къщѣя та си. Тогасѣ излѣзла прекрасна та Пенелопа отъ свои тѣ стая заедно съ слугини тѣ си, — тя са научила отъ вѣрнаго Евмея, че са евилъ отъ чужды страны просякъ, кой то много разсказва за героя Одиссея. Предрешенныя старецъ поканили да сѣдне на столъ и той зель да разсказва, че са родилъ въ Критѣ, билъ са подъ Троя, виждалъ Одиссея, и че по вѣрны извѣстія герой тѣ са намѣрвалъ сега въ земя та на Теспротійцы тѣ и скоро трѣба да са върне въ отечество то.

Този разсказъ былъ тѣй правдоподобенъ, щото Пенелопа отъ радость не знаела какъ да почести бѣдныя просякъ и заповѣдала на домоправителница та си, Еврикля да омые крака та на гостянина. Добродушна та Еврикля скоро донесла гавана, налѣла топла вода — и, като съгледала въ странника нѣкои познаты черты, испѣлнила са съ радостно предчувствіе. Като подложила гавана та подъ крака та на гостянина и видѣла на еди-